

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra Robert Fulton: 1-2. - 1928

Citation: Hauch, Carsten: "Robert Fulton: 1-2. - 1928", i Hauch, Carsten: *Robert Fulton: 1-2. - 1928*, udg. af Niels Birger Wamberg, 1926-29, s. 260. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch02val-shoot-idm140500967092960/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Robert Fulton: 1-2. - 1928

bort, naar de blot med et eneste Ord ville tale ham til Rette. Dette beklage vi saameget desmere, eftersom han tidligere, da han gav sig af med at tegne Portraiter, uagtet hans Ustadighed rigtignok ikke tillod ham at bringe det ret vidt i denne Kunst, dog har lagt for Dagen, at han ikke ganske manglede et Slags Anlæg, hvilket vi ogsaa dengang, som flere af vore Læsere maaskee ville mindes, med Anerkjendelse have omtalt.«

Fulton kjendte endnu kun lidet til de Forfølgelser, som det fremadstræbende Talent tidt er udsat for, især naar det ikke beskyttes af nogen Mægtig, eller naar det har et Parti imod sig, og naar det ikke desmindre i Tillid til sin egen Kraft vover sig udenfor den banede Alfarvei. Det var da intet Under, at hans Blod kom i stærk Bevægelse over disse gjentagne Angreb. I det første Øieblik tænkte han paa at lade et Forsvar for sin Opførsel indrykke i et af de andre Dagblade, men dette Forsæt opgav han snart, da han indsaac, at det kun lidet vilde gavne ham. Derimod besluttede han, at han igjen vilde tale mundtlig med Hr. Dennison; thi da meente han — saalidet kjendte han til Verdens Gang — at han maaskee dog skulde bringe ham til at indsee og til offentlig at anerkjende sin Uret.

Da han kom op paa Dagbladets Contoir, traf han ikke Hr. Dennison selv, men kun hans Fuldmægtig, der fortalte, at hans Principal var reist bort og først kom igjen om et Par Dage. Da Fulton nu beklagede sig over det omtalte Angreb, svarede den Fuldmægtige, at han derom ingen Besked kunde sige, før Hr. Dennison selv kom tilbage. Derefter vendte han sig bort for at give nogle Befalinger til

et Bud. I samme Øieblik saae Fulton et Blad Papir, hvorpaa han gjenkjendte Advokat Grays Haand. Ledet af en hemmelig Mistanke, greb han hurtig dette Papir og saae, da at hans Anelse ikke havde skuffet ham, thi han opdagede her Manuscriptet til det Angreb, for hvilket han selv nylig havde været Gjenstand.

Neppe havde han læst dette, før han strax forandrede sin Plan. Uden videre at tale derom, lagde han Manuscriptet tilbage paa dets Plads og ilede derefter hen til Advokatens Bolig. Her mødte han Advokat Gray netop i det Øieblik, han gik ned af Trapperne for at begive sig bort. Da imidlertid Fulton erklærede, at han ønskede en Samtale med ham, vendte han strax om og førte Fulton ind i sit Studerekammer.

»Nu, hvad har De da at sige mig, min unge Ven?« spurgte Advokaten, medens han til samme Tid pegede paa en Stol ved Siden af den, hvorpaa han selv havde taget Plads.

»Jeg kommer for at beklage mig over Dem, Hr. Advokat; thi det er fra Dem, det Angreb skriver sig, for hvilket jeg nylig har været Gjenstand, og det er vel ogsaa Dem, der har viist mig den Opmærksomhed at sende det til mit Hjem under min Adresse.«

»Og hvorledes vil De da bevise det?« spurgte Advokaten med stor Rolighed.

»Jeg har seet Deres Manuscript paa Dagbladets Contoir, jeg har læst det og kjendte strax Deres Haand.«

»Derpaa vilde De vanskelig kunne bygge noget retsgyldigt Beviis,« svarede Advokaten, »thi den